

Comarques Valencianes

Informatiu Cultural Valencià

PREU: Res, home, res

CREVILLEN

Segon Trimestre 2023 – número 02

Gmail anticregnevalencia@gmail.com

Facebook. @anticregnevalencia

ACLARIMENT: Esta publicació està redactada en la Normativa de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana. Encara que és una obra colectiva, l'encarregat de la redacció final de cada article té llibertat per a fer-ho en la normativa d'accentuació de la seua preferència. Este tema és motiu de debat, pero no de divisió, entre nosatres.

Aqüeducte Els Pontets

SUMARI

PORTADA: Foto Aqüeducte Els Pontets

EDITORIAL: Alusió a l'aigua en Els Pontets, Associació Comarques

Guardamar del Segura, Paco Miralles

SEMANA SANTA DE CREVILLENT: UNA SEMANA SANTA PER A GOJAR-LA EN ELS CINC SENTITS, Sergio Lledó Mas

Lliure competència, Jaime Orts

L'Escala Miraculosa de Loreto

El final de la guerra en Dénia, Roc Chabàs Associació

A LES CONQUISTES DE JAUME I, EN VALÈNCIA COM EN MALLORCA, NO ES PARLAVA EL CATALÀ, Pedro Fuentes Caballero

L'existència del romanç, Jaume Orts

Llengua Valenciana, una llengua independent, Joan Ignaci Culla

L'AVL I LA BATALLA DE VALÈNCIA, Pedro Fuentes Caballero

ÉPOCA MUSULMANA, Associació Comarques

NOTA DE REDACCIÓ.

Els articles que van firmats son de la exclusiva responsabilitat de l'autor. L'equip que confecciona esta revista convida als afiliats i simpatizants de l'Associació; per a que fen us de la democràcia interna que hem promés respectar, expressen lliurement les seues opinions sense més límits que els impostos per els estatuts de l'Associació.

SALUTACIONS

Alusió a l'aigua en Els Pontets

EDITORIAL

L'enclavament de la Serra de Crevillent ha segut durant molt temps un lloc clau per a l'obtenció i distribució d'aigua.

L'àrea de Els Pontets ha segut una referència del sistema de rec per a la població i les collites de Crevillent. Des de l'època andalusí fins a l'actualitat, la zona s'encarrega de facilitar les necessitats hídriques per a cultius i la població crevillentina.

A lo llarg de sigles d'història, els seus sistemes han canviat i apleguen a l'actualitat en forma de polèmica pel repartiment de l'aigua.

El sistema de rec en el municipi es va desenrollar ben pronte per la necessitat de crear estructures per a recuperar aigua de la serra davant l'escassea de precipitacions pròpies de la terra. L'ingeni dels crevillentins va dur a aprofitar l'aigua en el municipi a través d'unes construccions que daten de l'època andalusí. Els qanats del barranc de la Rambla són mostra d'això i vertebraven el sistema de rec històric en Crevillent. Els seus vestigis, d'alt valor arqueològic i etnològic en la zona conformaven un conjunt de pous verticals conectedats a una galeria per a dur aigua a les cisternes.

Al llarg de dos quilòmetros estos qanats sortien a una referència en Crevillent, l'aqüeducte de Els Pontets, l'estructura del qual fins als arcs es remonta al segle XIII i els arcs visibles del qual daten de principis de segle XX. L'instalació feya que l'aigua aplegara a la població i a les collites crevillentines. Els molins de farina i els depòsits d'aigua de l'època recent varen nàixer a raïl d'esta construcció clau per a l'història de Crevillent.

Conflictes

Segons experts en patrimoni de la Generalitat Valenciana, esta construcció tradicional per al rec es troba abandonada i sense un gran manteniment, alguna cosa que, afirmen, no és un mal exclusiu de Crevillent sino una situació generalisada que també es viu en atres municipis i ciutats, com la d'Elig, sense anar més llunt. L'aigua sempre ha segut un ben escàs en el municipi i font de conflictes que següixen aplegant hui en dia.

Des de que la canalisació de l'aigua va ser per atres camins i canals, el conflicte s'ha traslladat a l'actualitat. Els veïns de la serra de Crevillent i la Comunitat de Regants de Sant Gayetà protagonisen una última guerra a raïl de que els primers denunciaren un cas de contaminació creuada i corts en el sumministrament que encara seguix en un contenciós en els Jujats. El canal dels suïssos, via de conducció hídrica crucial en la serra, va anar el germen de la disputa, quan els veïns de la serra varen denunciar que la Comunitat de Regants de Sant Gayetà estava usant la mateixa canalisació per a distribuir les aigües residuals de la depuradora, tractant tant aigües residuals municipals com a industrials. Els afectats varen denunciar sofrir infeccions per bacteries i casos d'hospitalisació per estes causes.

Els Pontets encara és una referència viva del repartiment de l'aigua per als habitants de Crevillent. Un referent hídric que també corre per l'imaginari dels crevillentins.

GUARDAMAR DEL SEGURA

(Alone, Lungurio o Longúntica, i Almodóvar)

Població estratègica sobre la vall aluvial i desembocadura del riu Segura, es produïx una ocupació humana des de l'edat de bronze fins a l'edat moderna, adquirix la seua plenitud poblacional en dos periodos històrics ben definits, durant el món antic i, sobretot, en época andalusí. Cronistes i historiadors, tendixen a identificar alguns topònims que tradicionalment assignen a

Guardamar, és el de ALONE, com les ruïnes del poble antic en el parage de la Fonteta, a on posteriorment les actuacions arqueològiques han posat al descobert els jaciments de la Rabita Califal i de la Fonteta.

La primera referència sobre Alone es deu al geògraf grec ARTEMIDORO de Efeso, Posteriorment ho citen dos autors romans, Pomponius Mela, en el segle I .a.n.i. i Tholomeo en el segle II d.n.i.

Un altre dels noms que fan referència les fonts clàssiques i que varis autors han identificat en Guardamar és el de Lungurio o Longúntica, la cita es deu a Tito Livio, el qual narra despuix de la batalla naval en les boques de l'Ebre, en a on els romans varen véncer als Cartagineses, Escipió va partir cap a Cartagena. Al seu regrés, tom a Longúntica, a on Asdrubal hi havia copilat gran quantitat de espart per a les necessitats de les seues embarcacions.

Durant l'Edat Mija les carides referències escrites sobre Guardamar islàmic se cenyixen al topònim que els itineraris geogràfics situen junta a la desembocadura del Segura, citant-ho en el nom del Al-Mudwawir, l'Almodóvar que contenen les primeres fonts cristianes. Aixina ho cita el geògraf almeriense Al-Udri, en el segle XI, en descriure el traçat del riu Segura. Un segle despuix, Al-Ldrisi, torna a nomenar de nou el topònim, en descriure el curs del riu Segura “...

Despuix, diu, es dirigix directament al mig dia passant prop del fort del Ferez de Mula, de Múrcia, d'Oriola, d'Almodóvar i desemboca en la mar...”

Per últim tornem a trobar el topònim d'Almodóvar en les fonts històriques immediatament posteriors a la conquesta cristiana per Alfons X l'Sabi del Regne de Múrcia. A partir d'eixe moment, tal i com costa en la Quarta Partició, Almodóvar ya no costa i, en el seu lloc apareix l'actual topònim de Guardamar.

Paco Miralles

SEMANA SANTA DE CREVILLENT: UNA SEMANA SANTA PER A GOJAR-LA EN ELS CINC SENTITS

Si tinguera que definir en una sola paraula la Semana Santa de Crevillent, seria la d'autèntica. La Semana Santa té una sèrie de peculiaritats que li donen un caràcter diferenciador, una celebració passional catequístic i cronològica, en la que el poble crevillentí viu en total intensitat els dies sants, una Semana Santa tradicional, en els que té una gran transcendència els ritos i costums, vixcuts generació despuix de generació.

La Semana Santa Crevillentina són sentiments que es viuen en emoció , pero també és art, l'art reflectit en les magnifiques escenes passionals eixides de les mans d'escultors com Antoni Riudavets, García Talens, Carmelo Vicent o Antoni Parera, i com no, Mariano Benlliure, l'escultor universal que deixa per a Crevillent la seua empremta, convertint a esta ciutat llevantina, en lloc de referència en l'història del genial artiste valencià, de fet és la localitat en major número d'obres eixides de les seues mans.

Pero la Semana Santa Crevillentina, també és música mostrada pels seus tradicionals i autòctones bandes de cornetes i tambors, que realcen encara més si cap el seu caràcter mediterràneu, pero sobretot pels seus universals cors, que enaltixen en les seues veus la Semana Santa Crevillentina.

La Semana Santa crevillentina té com a pòrtic, el Septenari en Honor a la Verge dels Dolors, preàmbul a la Semana de passió. Durant set dies el poble de Crevillent canta els Dolors de Maria, tot això davant el bell marc arquitectònic de l'Iglésia de La nostra Senyora de Belen.

Comença la Semana Santa, la nostra Semana Major, Crevillent viu per i per a la seua Semana Santa, sentiments i emocions, s'entremesclen durant els dies passionals. Dissabte de Passió, la Convocatòria convoca al poble crevillentí a participar de forma activa en la Passió, Mort i Resurrecció de Crist.

El Diumenge de Ramos, les palmes acompanyen a Jesús Triumfant en la seua entrada en Jerusalem, obra pòstuma de l'immortal Benlliure, que la va finalisar poques hores abans de la seua mort, ocorreguda el 8 de novembre de 1947.

El Dimarts Sant se celebra la Processó de Penitència, denominada popularment la processó dels Sacs, processó que destaca per l'estètica medieval i monacal, transcorre pel caixco antic de la població. Crevillent a obscures en l'únic allumenament de les antorches que porten els penitents vestits en hàbits cistercencs. El sò lúgubre de campanes i timbals s'entremesclen en el cor de veus greus, antesala de l'arribada de Crist mort en la creu, del Santíssim Crist de Difunts i Ànimes, una de les obres cim de l'imagineria processional espanyola.

El Dimecres Sant, és el dia més entranyable per al crevillentí, dia de reencontres, preparatius, dia de ritos i tradicions. Els passos apleguen des de distints punts de la població fins a la Plaça de la Constitució. Mescla de colors i sons, de forma espontànea van arribant les distintes confraries que tenen com cim l'extraordinària estampa de tots els passos exposats en l'interior de l'Iglésia de La nostra Senyora de Belen.

Despuix de la concentració de passos, dona inici la Processó de la Passió de Crist. Carrers sinuosos i ondulants, balanceig de pujades i baixades. Les 16 escenes de la passió de Crist processional cronològicament, verdadera catequesis en el carrer que finalisa en l'arribada de la Mare de Deu dels Dolors, acompanyada de centenars de crevillentins que entonen: Stabat Mater, O vós Omnes i Plorans Ploravit.

Pero el dia encara no ha finalisat, durant la matinada del dimecres al Dijous Sant, centenars de ciris acompanyen al Crist de la Victòria i Maria Magdalena i Les Tres Maria i Sant Joan en el seu trasllat a l'Iglésia de la Santíssima Trinitat.

Dijous Sant, dia en el que Jesús instaura la Eucaristia, dia de Sants Oficis, pero també dia d'oració i oració junt al Santíssim Crist del Perdó i de la Bona Mort.

Arriba el Divendres Sant, el Divendres Sant crevillentí, el dia en el que la nit es junta en el dia, la jornada comença de matinada, els crevillentins ixen al carrer al són del sò de tambors i cornetes, guitarres i altres instruments musicals, són les tradicionals “Dianes”.

Comença la primera de les processons, la pujada al Calvari, de nou la Passió de Crist en el carrer, són les 6 del matí. Pero, aplega un dels moments més esperats pels crevillentins, el “Abraç”, trobada entre les imàgens de Jesús Nazareno, Verge dels Dolors, Santa Dòna Verònica i Sant Joan Evangelista. El lloc la Morquera, mils de crevillentins observen en emoció com l'imatge de Jesús Nazareno beneïx al poble crevillentí.

Despuix de l'abraç, un altre dels moments genuïns de la Semana Santa crevillentina, les 16 seqüències passionals, queden exposades en el Mont Calvari, com antany, com sempre, una catequesis en el carrer.

El poble crevillentí compartix el tradicional almorzar de el “Pa Torrat”, de nou ritos i tradicions, al voltant d'una taula: pa torrat al forn en oli, alls i abadejo, faves i coques de boqueró, verdura..., tot això acompanyat en productes de l'horta crevillentina. Es complix d'esta forma l'abstinència de menjar carn. És un alt en el camí per a repondre forces i iniciar la Baixada del Calvari.

Al voltant de les onze s'inicia la processó de Baixada del Calvari en la que participen de nou els setze passos que representen la Passió de Crist.

Arriba la nit i la Semana Santa Crevillentina es transforma, Processó de la Mort de Crist, el seu caràcter mediterràneu s'envol entre el silenci i el recolliment, un silenci trencat per les veus dels cors crevillentins. I l'art aplega a la seua màxima expressió: Benlliure, Garcia Talens, Carmelo Vicent...obres d'art eixides de les mans d'immortals artistes.

Dissabte Sant, El Sant Sepeli de Crist, participen sis passos que representen a Crist en el seu sepeli, acompanyen els estandarts de les 30 confraries de la nostra Semana Santa. És l'última processó ans que Crist resucita.

Dumenge de Resurrecció, la Processó de la Trobada. Trobada entre la Mare i el Fill davant la presència de Sant Joan. El dolt de la Verge es transforma en l'alegria de la Resurrecció. Solta de coloms, volteu de campanes i l'Aleluya de Händel. Crist ha resucitat.

Sergio Lledó Mas

Director Museu Semana Santa Crevillent

Lliure competència

Res debilita la potència creadora tan fàcilment com la costum de tindre-nos llàstima, perque això destrueix la confiança pròpia i cega les fonts de valor i d'energia. Qui vullga realisar grans i vigorosos esforços deu obrir les portes del seu ego, sense restriccions ni barreres de cap classe. Ningú serà capaç de fer res gran mentres ell mateixa s'entorpixca les seues facultats en llimitacions i destorp.

Ya que ningú és capaç d'aplegar més allà de les seues conviccions.

Per lo tant, devem lliberar-nos de tot tipo d'aprensius que perjudiquen les nostres facultats.

Quan els socialistes ataquen el capital, ataquen també a la mijana i menuda empresa, vituperar tots els sistemes d'utilitats, la que ells califiquen de monopolistes, injustes i excessives. Les creències generals són les que deriven l'aument dels preus i la disminució dels salaris, i afirmen que els guanys d'uns pocs són la causa de la pobrea de les masses.

Res és més incert, ya que la veritat és precisament tot lo contrari, i una economia basada en la lliure competència seria la solució més encertada, ya que llavors és quan els màrgens i els majors beneficis van a parar a totes aquelles empreses que conseguixen reduir els costs de producció de forma més racional i radical, per lo tant, és l'esforç constant per a obtindre majors beneficis lo que reduïx els preus en fer menors els costs de producció, perque si s'eliminen les utilitats, la nació tornarà a la misèria.

La funció social de les pèrdues i guanys és com seguix: 1.º Aumentar al màxim els incentius per a produir. 2.º Mantindre l'equilibri de producció d'entre els mils d'artículs i servicis, de modo que s'oferixquen en la proporció desijada per la majoria dels consumidors. 3.º Promocionar l'estímul millorant els mètodos de treball i impostos, a fi de reduir els costs i els preus. 4.º Delegar, els capitals, i la direcció de les empreses a les persones que han demostrat una major capacitat per a servir al consumidor.

La funció de beneficis, en part, consistix en orientar la producció de modo i manera que es fabriquen els productes més convenients.

És totalment absurd el pensar o creure que els polítics van a “protegir” al poble i al consumidor, en quant i tant s'establixen uns límits arbitraris a les empreses ya que estos repercutixen en els preus i en les utilitats. Perque precisament són els beneficis els que estimulen a una millor competència i una millor investigació, en lo que s'augmenta la producció i disminuïxen els costs de la mercaderia, redundant en benefici del poble que és en definitiva el consumidor, és l'aliciant d'uns més sanejats beneficis lo que produïx l'abundància i fa baixar els preus, conseguint aixina un millor status social.

Solament aixina i no d'un atre modo podrem lluitar contra una plaga que s'està estenent dia a dia en major intensitat nomenada comunament “desocupació obrera” i “pobrea”, ya que en estimular la màxima inversió es creen nous llocs de treball, i és precisament en estos moments de crisis quan cal produir més per a conseguir una major riquesa a la nostra nació cada dia més empobrida.

Artícul publicat en 1984 en el periòdic *Las Provincias* per **Jaime Orts**

L'Escala Miraculosa de Loreto

En la ciutat de Santa Fe, estat de Nou Mèxic, Estats Units, existix una Capella nomenada de Loreto. Alberga un misteri des de fa casi 135 anys i que atrau al voltant de 250.000 visitants per any. Lo que fa esta Capella diferent de totes les atres és el milacre ocorregut en la seua escala. La Capella va ser construïda a finals del sigle XIX. Quan va estar acabada la Capella, les Germanes varen notar la necessitat d'una escala que les duguera al segon pis.

Durant nou dies varen estar resant a Sant Josep, que era fuster, per a vore cóm podrien solucionar este inconvenient. Un desconegut va cridar a la porta de la Capella l'últim dia. Va dir que era fuster i que podria construir l'escala. Sense ajuda de ningú, esta persona va construir l'escala, que és considerada un prodigi de la fusteria pels experts. Una volta conclusa, el fuster, que no va usar ni taches ni pegament per a construir l'escala, va desaparéixer sense deixar rastre. Ni tan sols va esperar a cobrar pel seu treball.

L'Escala es considera un prodigi, entre atres raons, perque ningú sap cóm se sustenta. L'escala no té suport central. Ademés, existixen tres misteris sense resoldre:

*El primer misteri és que no se sap fins a hui quí és l'home que va construir l'escala.

*El segon misteri és que tant arquitectes com a ingeniers i científics diuen que no entenen cóm l'escala s'equilibra.

*I el tercer misteri: ¿d'a on va vindre la fusta?. Es varen fer tot tipo d'anàlisis i no existix res semblat en la regió.

Per estos motius, es considera que el fuster que la va construir va ser el propi Sant Josep, enviat pel nostre Senyor i la Santíssima Verge per a atendre les súpliques de les Germanes. Des de llavors, l'escala va passar a ser nomenada i la Capella es va transformar en un centre de pelegrinaje.

Un detall adicional és que l'escala té 33 escalons, l'edat que va viure el nostre Senyor Jesucrist en la terra.

El final de la guerra en Dénia

En els últims dies de març de 1939, es precipita l'alvanç de les tropes nacionals que varen agrupar totes les ciutats que estaven en mans dels republicans, tant en València com en Alacant. L'entrada es va produir el dijous 30 de març, de manera gradual en els diferents pobles. Les persones de la dreta tradicional varen emergir per a fer-se en el govern municipal, pero Dénia s'anticipa ad estos events. El 28 de març a les 10 del matí, es pren l'Ajuntament i al sendemà, el dia 29, varen constituir una junta gestora de govern provisional.

Es coloca la bandera bicolor un dia abans en diferents llocs de la província d'Alacant. Esta urgència en la presa del poder municipal per part de la dreta va poder ser deguda al fet de que en Dénia hi havia una dreta històrica, formada per propietaris agrícoles, empresaris i comerciants, que havien vist perillar els seus interessos durant el govern de la República i es varen trobar desposseïts i relegats de la vida política, esperant este moment des de que es vea vindre el final de la guerra. El 28 de març a les 10 del matí, el veí de Dénia, Francesc Calabuig Domenech, mogut per una decisió incontenible, impacient per fer una Dénia autènticament per als deniers, es va dirigir acompanyat dels també veïns d'esta ciutat, José Reig i Antoni Mulet, a l'Ajuntament. Felip Frau i Fabi González seguiren als Srs. Calabuig, Reig i Mulet, i varen deixar al primer que pujara sense conte algun a complir el propòsit que els animava, es varen quedar en el baix de l'Ajuntament, per a resguardar i defendre si fora necessari al Sr. Calabuig i els seus acompanyants i mantindre els actes que eixecutaren. Varen pujar al consistori i no trobant-se a ningú en el local, varen hissar en el màstil d'un dels balcons la bandera bicolor, que Calabuig duya, la qual havia segut confeccionada moments abans per sa germana Maria.

Els protagonistes de la presa de l'Ajuntament en estos primers moments no eren les persones més destacades de la dreta de Dénia, ya que els màxims representants estaven encara empresonats. Resulta curiós el fet que, despuix d'esta presa de possessió de l'Ajuntament pels partidaris del nou règim, a les 10 del matí del citat dia 28, a les 11 del mateix dia, l'aviació al servici dels *nacionals* bombardejara la ciutat. La major part dels bombardejos que es varen produir durant la guerra havien estat dirigits a la zona portuària, la via férrea o a les fàbriques d'armament, pero est últim dia es bombardeja a la població en general.

Les bombes varen caure en el carrer Pare Pere nº 30, casa de la família Morales, i en la part posterior, el carrer Major nº 32, casa de Tomás de Carranza, a on es varen produir dos víctimes mortals. El fet de que l'avió volara a gran altura, no li va permetre vore a pocs metros el seu objectiu, l'Ajuntament, a on ya onejava la bandera bicolor. En el primer consistori que es constituïx el 29 de març de 1939, es nomena president a Joaquim Calabuig Morales, industrial del ram del joguet.

La major part de les persones representants de les dretes, que havien estat empresonades, varen ser jujades en Alacant per un tribunal popular que oferia les màximes garanties, pero com cap d'ells va tindre participació en els fets que varen dur al colp militar contra el règim constituït, varen quedar en llibertat. Pero varen ser molts els dirigents republicans que varen pagar en la seua vida, per defendre les seues idees polítiques, sindicals, o el fi democràtic.

A LES CONQUISTES DE JAUME I, EN VALÈNCIA COM EN MALLORCA, NO ES PARLAVA EL CATALÀ

És un fet documentadíssim i incontestable que tant en València com en Mallorca no es parla el català, ni est aplegua gràcies a les conquestes de Jaume I.

El nacionalisme catalanista ho ven insistentment des d'una òptica ja coneguda pancatalanista i expressionista, com si en eixos territoris tots eren muts o analfabets fins a eixa conquesta, i no existiren llengües prèvies o es parlara llengua alguna fins a l'arribada d'ells, grans civilisadors, apropiant-se de pas de la titularitat de la corona d'Aragó, denominant-la per a caramull en el fictici títol de catalano-aragonesa, ¡¡pren ya!!

El conegut furt del químic Pompeu Fabra per a crear la seua gramàtica catalana a finals del segle XIX, utilisant per a això els texts de l'universitat mallorquina és un d'eixos espolis a que em referisc en la meua bitàcola en assiduïtat.

Mes allà de la documentació existent que apareix ací editada (obvies linkearla, qui este interessat que use el buscador) hi ha un senzill raonament que explica el perquè de la falsetat insostenible d'este argumentari pancatalanista, que m'encanta per lo elemental que resulta i la seua llògica. Anem allà:

. -La romanisació d'iberia deixe entre molts atres llegats, la llengua:

el llatí.

també en Mallorca i València, senyors catalanistes.

. -Els visigots la varen usar i varen mantindre, no solament el clero, com molts afirmen.

. -L'ocupació àrap aporta moltes coses i va impondre unes atres, pero les llengües preexistents varen revivre, com atesten els texts de l'època, tant en el regne de València com en el de Mallorca.

. -El Valencià, com el mallorquí, són herències del llatí.

. -També ho és el Llemosí (d'ahí les similituts). Una llengua pròpia de regions i territoris francs, els príncips dels quals carolingis varen ser els amos i senyors durant CINC SIGLES dels territoris catalans, a els qui estos rendien vassallage.

Dits territoris fronterijços dels regnes francs despuix de l'ocupació islàmica, geogràficament situats en els Pirineus, varen ser denominats pels carolingis curiosament i en gran encert com a Marca Hispànica” (d'a on provenen els comtats catalans) i les llengües d'estos territoris, varen ser les dels seus reis o príncips, és dir, la dels territoris francs confrontants; a saber, el Llemosí, l'occità i el provençal.

L'història, com podrà observar, és molt enterca en la condició hispana dels territoris hui anomenats catalans, puix fins als francs els varen considerar durant els més de 4 sigles de possessió com a Hispans.

Des de l'any 1231 (inici de les conquestes dels regnes mallorquí i després valencià als moros) fins a 1258 (tractat de Corbeil, pel que els reis francs cedixen al regne d'Aragó els territoris de la marca hispànica – comtats catalans) hi ha un sostre històric significatiu.

Jaume I el conquistador no va ser rei dels comtats catalans quan estes conquestes es varen produir. Eixos comtats eren encara FRANCESOS, i les conquestes de les que parlem, ARAGONESES. Catalunya no existia, ni tampoc el català. Existia i encara existix, el Llemosí. I en els territoris conquistats ningú sapient que era el Llemosí, sino el mallorquí i el valencià. simple.

. -Solament en “La Renaixença” i fins a ella, lo que hui es diu “català” va ser nomenat aixina. Fins a llavors dits dialectes eren coneguts per les persones cultes, llegides, instruïdes i erudites pel seu nom, Llemosí, o també Barceloní, per ser a on més es parlava.

La documentació al respecte és abundant, i els escritors, filòsofs i intel·lectuals “catalans” que aixina ho confirmen existixen i estan publicats.

Lo demés, senyor meu, són noveles malintencionades nacionalistes creades “ad-Hoc” en interessos ben clars.

Pedro Fuentes Caballero

PREFABRICADOS NOEMI. S.L.

La Garganta, 19, 03330 Crevillent (Alacant) Teléfons; 696282380 - 696282517

prefabricadosnoemi@hotmail.com

CERRAJEROS

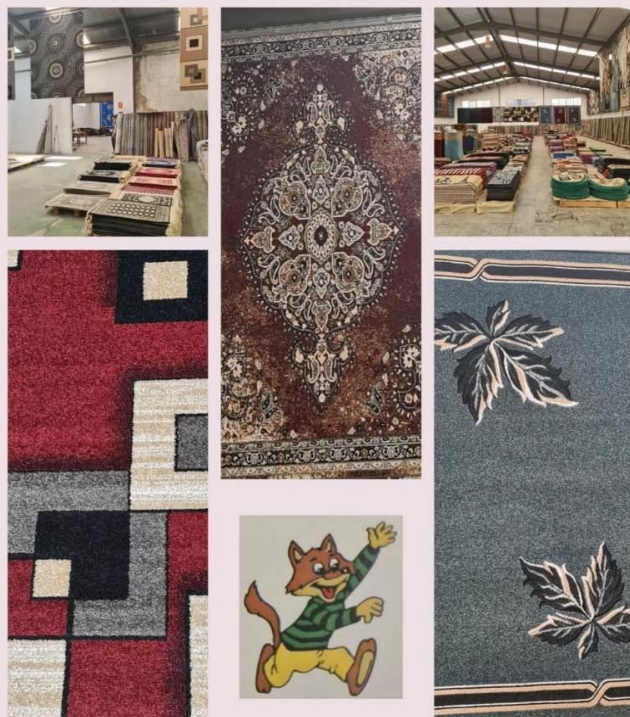

- Protección anti okupa
- Reparación por robo
- Copia de llaves
- Cerraduras

🏠 GLORIETA PAÍS VALENCIA, 11 BAJO DÉNIA

URGENCIAS
605 524 584

24 HORAS

ALFOMBRAS LOKI

PASEO DE LA ESTACIÓN 28 Teléfono Fabrica : 965401568
03330 CREVILLENTE ALICANTE Teléfono Móvil : 619009264
pulkissl@gmail.com

CREVISEGUR

CORREDURIA DE SEGUROS

Auto
Vida
Hogar
Salud

📞 Teléfono atención
96 540 17 63
crevisegur@crevisegur.es

COSEBA 1986
S.L. Correduría de Seguros

AM AUTOMOCIÓN

SERVICIO INTEGRAL DEL AUTOMÓVIL

VEHÍCULOS DE OCASIÓN

CHAPA Y PINTURA • MECÁNICA • ELECTRICIDAD
NEUMÁTICOS • CLIMATIZACIÓN • PRE-ITV
COMPRA-VENTA • VEHÍCULO DE SUSTITUCIÓN

TRABAJAMOS CON TODAS LAS COMPAÑÍAS DE SEGUROS
Tel./Fax: **96 610 89 11**
Tel./ **685 331 213**

amautomocion@yahoo.es

www.amautomocion.es

Avda. San Vicente Ferrer, 4 A - 03330 Crevillent (Alicante)

alfonso
seguros

automóvil • hogar • comunidades • personales
ahorro y jubilación • decesos • inversión
salud • comercios • industriales

Tel. 96 540 14 14 • Móv. 670 444 543
alfonsomanchonseguros@gmail.com

Avda. San Vicente Ferrer, 4 A - 03330 Crevillent (Alicante)

Carrer Guillem Magro nº 19 03330 Crevillent

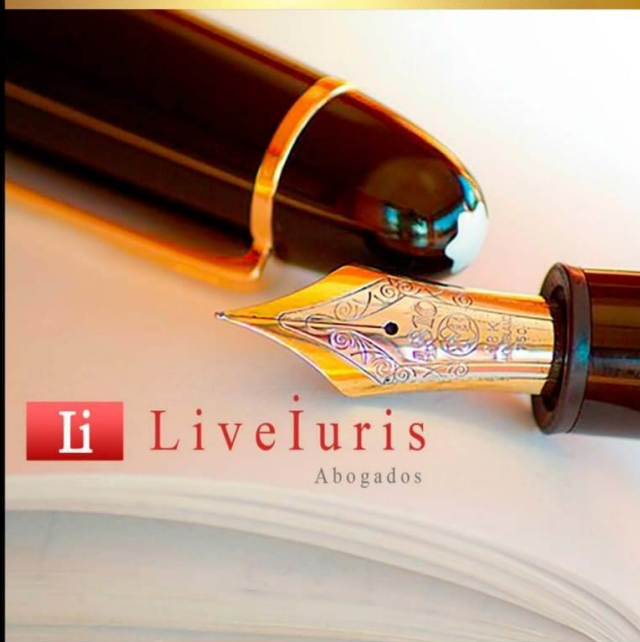

**JUBILADOS Y PENSIONISTAS
ILICITANOS
UDP JYPI UDP**

**Maestro Serrano 29-5ª
03201 Elche**

**Profesionales del Derecho Civil, Mercantil,
Administrativo, Penal y Procesal en Valencia**

Li Liveiuris
Abogados

☎ 960 011 149 info@liveiuris.com

SERVICIOS

funeraria crevillentina | SERVICIOS FUNERARIOS Y SEGUROS

OFICINAS
Avenida de Madrid, 18
03330 Crevillent (Alicante)

Polígono de Poniente
C/ Navarra, 1 - 03198 Catral (Alicante)
965 401 785 / 965 723 264

- ➔ Seguros de decesos y protección familiar.
- ➔ Seguros para mayores de 70 años y primas únicas.
- ➔ Repatriaciones nacional e internacional.
- ➔ Incineraciones en horno crematorio.
- ➔ Tanatorios propios asistencia 24 horas.
- ➔ Floristería.
- ➔ Esqueles.
- ➔ Lápidas y panteones.
- ➔ Mantenimiento de cementerios.
- ➔ Inhumaciones y exhumaciones.

funeraria crevillentina | SERVICIOS FUNERARIOS Y SEGUROS

funeraria crevillentina | SERVICIOS FUNERARIOS Y SEGUROS

OFICINAS
Avenida de Madrid, 18
03330 Crevillent (Alicante)

Polígono de Poniente
C/ Navarra, 1 - 03198 Catral (Alicante)
965 401 785 / 965 723 264

funeraria crevillentina | SERVICIOS FUNERARIOS Y SEGUROS

L'existència del romanç

L'existència d'una llengua romanç en el regne moro de València, així com que la repoblament catalana fos mínima no són arguments que tracten d'afirmar que valencià i català són llengües distintes. Sino contraarguments que demostren que, en ningun cas, l'idioma valencià només pogué aparèixer portat per repobladors catalans, que és el principal tesi que sosté el pancatalanisme al parlar de la "unitat de la llengua".

L'argument o arguments principals que defenen la separació catalana-valencià, és l'existència d'una consciència social, llingüística i cultural en l'antic regne distint de la catalana, i fins i tot anterior a esta. Es dir, València té un segle d'or durant el XV, que no se dona en Catalunya, en el que tots els seus autors afirmen categòricament escriure en valencià i ho identifiquen com la seua llengua (i, en alguns casos, la contraponen a la catalana). Açò se pot considerar la fita que marca la ruptura definitiva del valencià en la seua substrat romanç i el seu naixement com llengua. En

Catalunya el segle d'or no se dona fins el XIX, 400 anys després, per lo que és evident que l'evolució llingüística és completament distinta.

De forma que quede més clar. Nosaltres sabem que en l'edat mitjana existia un sistema llingüístic galaic-portuguès, la varietat romanç que se parlava en l'oest peninsular, però posteriorment donà lloc a dos llengües distintes: la portuguesa i la gallega, reconegudes acadèmicament. Eixemples com això hi ha mils, com les llengües eslaves o escandinaves, i és alguna cosa que perfectament pot explicar el parentesc entre el valencià i el català.

Que encara existisca empenyorament en unir les dos llengües (millor dit, convertir al valencià en dialecte) és un tema purament polític. Sino, no s'explica que:

- Se parli de que l'origen del valencià està en el català, però se deixi de costat a l'occità. ¿Per que no se considera el català dialecte de l'occità també?

- S'utilise precisament el nom "català" en volta de, per exemple, un neutre. Sent dir que en València se parla català, però no que en Catalunya se parla valencià, quan la denominació "valencià" se popularisà molt abans.

- Se segueixca la normativa de Pompeu Fabra, que sense ser filòleg tractà de "purificar" la llengua per a eliminar tot lo que considerava influències castellanques. D'eixe modo elimina la grafia "ch" del català i la substitueix per la "tx"... ¿de l'euskera!

- S'associe de manera unívoca la llengua a la nació o al pensament polític, quan és evident que en València l'immensa majoria no se sent catalana des de el punt de vista cultural o polític.

Llengua Valenciana, una llengua independent

Moltes vegades hem parlat i demostrat l'independència de la llengua valenciana respecte a qualsevol altra, i més concretament, front al català. Molts documents així l'acrediten: “Reperi in Hispania linguas, verterme propiam: Cantabricam, Graecam, Latinam, Arabicam, Celtiberam, Caldeam, Hebraicam, Valentinam, Catalaunam”. (Tractatus de Regimine Urbis et Regni Valentiae, Llorenç Matheu i Sanz, 1654, p. 504).

També ho acreditava Pere Joan Porcar, el 1612, en Coses vengudes en la ciutat e regne de València, al dedicar “una Cançó en alabança de mossén Francés Geroni Simó, en totes les llengües: Valencià, Castella, Aragonés, Català, Mallorquí, Portugués, Biscai, Francés, Negre i Morisc”.

Algú pot interpretar (greu error) qu'estes cites son fruit apassionat del lloc de procedència dels autors, o que no mes obedixen a un concepte “nominalista”, com tant l'agraden dir a determinats professors de català (en nomina i en el consentiment de la Conselleria de Cultura Valenciana), que no de la llengua oficial que reconeix el nostre Estatut, el valencià. I seria lògic, ja qu'estos interpretes del dogmatisme falsari del catalanisme no lligen fora del catecisme (previ pago, clar) proporcionat per les editorials d'Eliseu Climent, o altres pròximes a la causa, que suministren los libel per a la seua doctrina i adoctrinament, plagats de manipulacions i falsificacions històriques.

Si no fora així haurien llegit el Memorial en defensa de la llengua catalana (Bib. Cat.: Cisteller, Diego: Memorial, 1636), a on en les línees 13 y 14 diu: “Las leyes de las partidas están en Castellano; en Aragón, en Aragonés; en València, en Valenciano; y en Cataluña, en Catalán”. Per cert, si queda algú professor de “valencià” no reciclat que vullga investigar este document, que es done presa, ja que forma part de la biblioteca catalana, i no seria d'estranyar qu'en l'entrada en vigor del nou Estatut català desaparega o se manipule com els de l'Archiu de la Corona d'Aragó en temps de Bofarull. ¿Seny, rigor històric, científisme?

Un llibre que no desapareixirà, ja que es troba en totes les biblioteques, es el de Pi i Margall, Las Nacionalidades. Este republicà català, que segur hui en dia seria tachat de facha blaver o espanyolista, diu en la seua obra de 1876: “¿La identidad de la lengua! ¿Podrá ser ésta un principio para determinar la formación ni la organización de los pueblos? Subsiste en España no sólo la diversidad de leyes, sino también de lenguas. Se habla todavía en gallego, en bable, en vasco, en catalán, en mallorquín, en valenciano. Tienen estos idiomas, a excepción del vasco, el mismo origen que el de Castilla; y ninguno, sin embargo, ha caído en desuso”.

I es que no a soles tenien consciència de la independència de la llengua valenciana, sino que era el model lingüístic en Catalunya, ja que si els catalans volien llegir obres lliteraries tenien que editar les valencianes, com ocorria en la edició de Barcelona de 1482 de La Imitacio de Jesucrist, de Miquel Perez: “Esplanat de lati en valenciana lengua”, en Lo carcer d'amor o en Historia d'Alexandre, entre altres obres.

Perque si algo demostra l'història es que els catalans no han tingut literatura pròpia d'importància (de ahí apropiarse del nostre Sigle d'Or) fins a fa quatre dies quan varen publicar, per cert, en castellà Mortadelo y Filemón; al que ara, segurament, ho traduiran al català gràcies al Consell Audiovisual Català (CAC).

I quan han tingut els catalans alguna cosa a publicat, tots els escriptors además de diferenciar el valencià del català, han qualificat a la catalana de “grossera i malsonant”, com diu Carles Ros en Epítome del Origen y Grandezas del Idioma Valenciano (València, 1734, pp. 18 i 19): “Con todas estas circunstancias, se deve [sic] nombrar el tercer ramo principal de la Lenguas de España con el de Valenciana, y no con el de Catalana, porque una y otra vinieron de la lemosina [...], pero no en el de Catalana, que esta no ha tenido cuidado en adelantarse, pues hoy día se conserva mal sonante, grosera, isleña, y montaráz, que a esto llamamos los Valencianos margall”.

En definitiva, per molt que s'empenyen i nos obliguen a creure lo contrari, el valencià sempre ha segut una llengua independent: “Mas no en castellano, no en bascuense, no en portugués, no en catalán; sino en idioma valenciano, porque era Valencia la que hablava [sic]”. (Aprobación del Epítome de C. Ros, pel Dr. Thomas Ródenas).

Joan Ignaci Culla

¿SABIES QUÉ... El Repartiment pel que Jaume I donà terres als qui l'acompanyaven en la conquesta de València, ho feya el monarca sobre terrenys encara no conquistats, en l'objectiu d'excitar la codícia d'aquelles gents i, aixina, fer créixer en ells el desig d'aplegar a conquistar, lo més ràpidament possible, la ciutat. Va ser el rei don Jaume tan esplèndid en els seues dádivas que, ocupada València i dispost a complir lo promés, es va quedar perplex en comprovar que, les terres donades documentalment, eren superiors a les que integraven la ciutat conquistada. Per la seua esplendidea, va tindre que afrontar numerosos problemes.

¿SABIES QUÉ... Ramón i Cajal, quan va aprovar les oposicions a catedràtic d'Anatomia, va ocupar dita càtedra en la Facultat de Medicina de València, ciutat en la que va permanéixer durant tres anys? Un dels seus fills, Jorge Ramón i Cajal i Fayanás, va nàixer en València en 1889 i va morir en Madrid en 1940; es va especialisar en Histologia com feu son pare.

L'AVL I LA BATALLA DE VALÈNCIA

Quan algú de el "blaverio", a títol personal i en els seus diners particulars, trau a reluir algun tema llingüístic, eixercint el seu dret al "pataleo", per pura nostàlgia o romanticisme, immediatament és acusat de secessionista i de reobrir "la batalla de València".

Com be és sabut, la pancada mai la reobri, a quin sant, mai encrespa, marea o confon la societat,

i molt manco en diners públics, no home no. Els anexionistes no fan eixes coses tan lleges. Vana percepció de la realitat, com a molt, alguns d'ells eixercixen de peluts de la dreta. En diners públics, en locals de la Diputació de València, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (en avant AVL), va organitzar un memorial homenage al professor de francès Manuel Sanchis Guarner, principal sustentador de la teoria de que nostra llengua autòctona no és valenciana, sino catalana, perque nos la varen dur els catalans que varen arribar ací en Jaume I. Defenia la teoria "rupturista" de la llengua.

El valencià és el llatí, evolucionat i corromput, que nos varen dur els colonisadors romans, els mateixos que varen fundar -ab urbs condita- la ciutat de València sobre el "oppidum ibericum" ya existent en el lloc. Aquell llatí va ser transmetent-se de generació en generació, mesclant-se en atres llengües, fins a aplegar a lo que encara parlem en l'actualitat, i que l'Armada Catalanista està polvorisant.

Este fenomen és qualificat com un "totum continuum" pel professor Gómez Bayarri, quan explica la seua teoria "continuista". La transmissió d'este llatí ha segut sempre oral i familiar, sense conselleries, ni consells de cultura, ni AVL. Sense que es pagara un dur en dietes, reunions, ni informes a ningú. Per a Sanchis Guarner, no hi ha continuïtat del llatí, perque els moros varen passar a gabinet a tots els mossàraps, que eren els qui mantenien el parla llatina, fortament arabisada, pero llatina, hereua en la distància del llatí dels romans.

D'esta manera, deixava oberta en tota tranquil·litat i justificava la seua tesis de que lo que hui parlem en València és el català que parlaven els escassos catalans, comparats en els aragonesos, que varen aplegar en Jaume I i nos van alfabetisar.

El dogma està ahí i ahir ho varen recordar al uníson la Diputació de València i l'AVL en el MUVIM en una solemne 'laudatio' de l'autor i la seua obra. Ya voran que no els dona per fer lo mateix en el primer catedràtic de Llengua Valenciana que va tindre l'Universitat de València, el P. Lluís Fullana.

Pedro Fuentes Caballero

ÉPOCA MUSULMANA

Després de la conquesta musulmana de l'any 711, i seguint la tònica anterior, la primera etapa de domini musulmà constituïx un periodo fosc per a València (Balansiya en els fonts àraps), del qual a penes tenim referències. Una d'estes ens parla de la destrucció de la ciutat per Abd al-Rahman I -primer emir de Còrdova-, pero provablement el fet més rellevant de l'etapa de l'emirat segueixca la presència d'Abd Allah al-Balanci, fill d'aquell, el qual va exercir una espècie de govern autònom sobre l'àrea valenciana, i va ordenar construir a les afores de la ciutat un luxos palau, la

Russafa, orige del barri del mateix nom, i del qual de moment no s'ha trobat cap resta. Més paca ya dels fets polítics, la qüestió verdaderament transcendent és l'entrada de la ciutat dins l'orbita de l'Islam, que en poc de temps va canviar la llengua, la religió i els costums dels seus habitants.

A l'època califa Balanci va iniciar el camí de la recuperació urbana per mig de la construcció d'un primer petimetre d'horta a l'actual barri del Carme i la remodelació de l'antiga àrea episcopal visigoda -a l'entorn de la catedral- per a convertir-ho en la residència del governador.

Pero el verdader auge de la ciutat va començar després de la caiguda del califat de Còrdova, al 1010, que va donar inici a l'aparició de tota una sèrie de regnes autònoms o de taifes, un d'ells el de València. La ciutat va créixer, i en temps del rei Abd al-Aziz s'he va edificar una nova muralla, de la qual encara és conserven restes al barri del Carme. Numeroses troballes arqueològiques testimonien l'auge de la ciutat en este moment.

La decadència del poder almoràvit i l'ascens d'una nova dinastia nort-africana, els almohades, que van controlar la península a partir del 1145, van ser coincidents. No obstant això, la seua entrada a València va ser frenada per Ibn Mardanis, el rei llop, monarca de València i Múrcia, pero finalment la ciutat va caure en mans dels nort-africans al 1171.

Durant els primeres dècades del segle XIII la ciutat és va fortificar davant de la imminència de l'avanç feudal. Els fonts cristianes la descriuen com una ciutat populosa, rodeja per una feraç horta, i la seua caiguda va ser celebrada arreu d'Europa.

La conquesta de València per Jaume I al 1238 va posar fi a cinc sigles de cultura musulmana, pero esta va deixar una s'olguda empremta a la ciutat i al territori Valencià.

ESTRELLA DE ÁFRICA

Desde 1970

¡ABIERTO EN HORARIO HABITUAL!
COMIDA PARA LLEVAR

HORARIO: LUNES A VIERNES DE 13 A 15 HORAS
SÁBADOS Y DOMINGOS DE 13 A 16 HORAS
VIERNES Y SÁBADO: CENAS PARA LLEVAR DE 20 A 21:30 HORAS
¡¡¡IMPRESINDIBLE RESERVA PREVIA!!!

ESPECIALIDAD EN: TAPAS VARIADAS • CARNES A LA BRASA
PINCHOS MORUNOS • ARROCES VARIADOS

PAELLAS POR ENCARGO | HAZ TUS PEDIDOS AL TELÉFONO
96 540 10 01

¿Quí som?

Fustahermetic és una empresa dedicada a la fusteria interior i exterior de fusta per a la construcció, decoració, rehabilitació, arquitectura i tot tipus de treballs en fusta des de 1972. Disponem d'una gran infraestructura basada en 2000m² a on es desenvolupa tot el procés de fabricació i acabament dels productes, contem en una gran flota de vehicles per a poder aplegar a qualsevol punt d'Espanya o de l'estranger.

CN 332 Km. 194,5 (Pda. Molinet,7) 03750 PEDREGUER, (ALACANT) Tef. 96 578 88 00

E-mail: info@fustahermetic.com administracion@fustahermetic.com www.fustahermetic.com